Hoofdstuk 1

Het is 10 uur 's avonds. Ma tuurt door het raam van de woonkamer naar een auto aan de overkant van de straat. Ze staat daar al een uur. De lichten zijn uit zodat niemand haar kan zien.

Ik zit beneden in het souterrain Zombie Attack te spelen. Zonder geluid. Ma mag het niet merken, al weet ik bijna zeker dat ze het wel kan raden. Hoe langer we in het donker zitten, hoe griezeliger het wordt.

Ma ziet spoken.

Stel dat ze gelijk heeft. Ik concentreer me op de zombies. De stilte wordt dieper.

'Het heeft vast niks te betekenen!' roep ik naar boven.

'Sst. Niet zo hard.'

'Ik ben in de kelder, ma. Dacht je nou echt dat ze me buiten kunnen horen?'

'Hou op, Cameron. Zet dat spel uit en ga slapen.'

'Hè ma...'

'Cameron.'

Een zombie springt achter een boom vandaan en scheurt mijn hoofd eraf. Bedankt, ma. Zo kan ik me echt concentreren. Ik zet het spel uit en ga de trap op naar de woonkamer.

Ma tikt op haar mobiel. 'Ik bel de politie.'

'Waarom?' Ik probeer heel gewoon te klinken. 'Die komen pas na uren. Als ze eindelijk hier zijn, is diegene allang weg.'

'Het is geen 'diegene'. Hij is het. Ik weet het zeker.' Ze toetst het nummer in.

'Ma, het is een straat. Daar parkeren mensen.'

'Niet in een buurt waar ze niet thuishoren. Niet drie avonden achter elkaar tegenover hetzelfde huis. En ze blijven ook niet in hun auto zitten. Het is een kwestie van tijd voor hij toeslaat. Hallo, met de politie?'

Mijn adem stokt. Ik ga naar boven en poets mijn tanden terwijl ma haar naam en adres opgeeft aan iemand die blijkbaar stokdoof is. Hoe vaker diegene tegen haar zegt dat ze kalm moet blijven, hoe meer ze zich opwindt.

Ga naar bed, alles is in orde.

Ma slaapt aan de voorkant van het huis. Ik sluip haar kamer in en loer door het raam naar de auto. Die staat buiten het licht van de lantaarn, in de schaduw van de bomen aan de overkant. Zit er echt iemand in?

En al zit daar iemand, wat dan nog? Die wacht misschien op een vriend.

De hele avond?

Het is niet verboden om in een auto te zitten.

Dat is het punt niet.

Hou op. Straks word je net als zij.

De auto rijdt weg, net als gisteravond en de avond ervoor. Ik ga naar mijn eigen kamer en kruip onder de dekens. Twee uur later arriveert de politie.

Ma is zwaar overstuur. 'Ik heb uren geleden gebeld. We hadden al dood kunnen zijn.'

'Sorry, mevrouw. Het is druk vanavond. Hebt u het kenteken genoteerd?'

'Nee, natuurlijk niet. Hij stond in de schaduw geparkeerd. Moet ik soms buiten gaan kijken als hij me daar zit op te wachten?'

De agenten stellen nog meer stomme vragen. Ik stop mijn vingers in mijn oren en hoop dat het snel voorbij zal zijn.

De agenten vertrekken. Ma slaat de deur dicht. Voor ik er erg in heb zit ze op de rand van mijn bed en pakt ze mijn hand vast. 'Cameron, lieverd. We moeten weg. Pak je spullen in.'

'Wat? Weg? Nu?'

'Ik weet niet hoeveel tijd we nog hebben.' Ze staat op en gaat naar haar kamer. 'Hij kan overal zijn, misschien wel om de hoek. En hij komt terug, daar kun je donder op zeggen. Maar dan is de politie te laat.'

'Ma...'

'Er zijn dingen die je niet begrijpt, Cameron.'

O nee? Ik begrijp meer dan je denkt, ma. Om te beginnen begrijp ik dat ik bang ben. Maar waarom? Omdat hij

ons heeft opgespoord? Of omdat jij getikt bent?

Mijn kleren zitten in een koffer onder mijn bed. Ma heeft me die voor de zekerheid twee dagen geleden al laten inpakken. In de auto is plaats voor onze koffers, een paar jassen, een doos serviesgoed, lakens, handdoeken en de kleine tv. Mijn grootouders slaan de rest op in hun kelder. Veel is het niet, want we huren altijd een gemeubileerde woning. Konden we maar bij opa en oma gaan wonen. Ma zegt dat dat onmogelijk is. Daar zou hij ons het eerst zoeken.

Hij – hem – de man in de auto: pa.

Ma rijdt achteruit de oprit af. Ik kijk naar het huis. Na een jaar was ik eraan gewend, net als aan deze stad. Ik had zelfs vrienden gekregen op school. Ook weer voorbij.

Langzaam rijden we weg, met gedoofde lichten.

Hoofdstuk 2

Ma ging bij pa weg toen ik acht was. Ze zegt dat hij toen al heel lang vreemd deed. Daar herinner ik me flarden van, maar ik weet niet goed wat echt is, wat ik gedroomd heb en wat ik uit gesprekken van ma met opa en oma heb gehaald.

Maar goed, ma wilde ver daarvandaan. Af en toe zagen pa en ik elkaar op afgesproken tijdstippen in een of ander kantoor van de jeugdzorg, waar altijd iemand bij zat. En er kwam altijd weer een moment dat we op stel en sprong moesten verhuizen. Volgens ma flikte hij streken die ze me later nog wel zou vertellen, als ik ouder was. Maar hé, ma, wanneer is dat? We verhuizen nu voor de vijfde keer en er is niets veranderd, behalve dan dat ik meer uit mijn doen ben dan ooit.

Ma zegt dat verandering goed is: 'Sta open voor veranderingen.' Het is een soort lijfspreuk van haar. Maar bij ma betekent verandering dat ze al plannen maakt voor een volgende bestemming als we nog niet eens hebben

uitgepakt. Zodra we ergens aankomen, beraamt ze al vluchtroutes 'voor geval van nood'. Daarom verbaast het me niets dat ze nu precies weet waar we naartoe gaan.

We stoppen om te tanken, kopen een donut en op haar laptop wijst ze de route aan. 'Het kan niet mooier. Bijna 1300 kilometer hiervandaan, ver genoeg om onvindbaar te zijn – met een heel lage huur en nog gemeubileerd ook. Wat vind je ervan?'

'Drie keer raden.'

'Doe nou niet zo.'

'Ma, het is een boerderij.'

Ze houdt zich doof. 'De makelaar zegt dat de huisbaas op de volgende boerderij woont en we bij hem kunnen aankloppen als er iets is. Hij bewerkt het land, maar komt niet in de buurt van het huis. We zitten er dus veilig en we hebben veel privacy. Heerlijk toch? Denk aan de frisse lucht, het landschap. Aan hoe leuk het is om op verkenning te gaan in het bos achter die weilanden.'

'Hoe maak ik vrienden op een afgelegen boerderij?'

'Het is niet ver van een stad, aan een meer, met een recreatiecentrum en een nieuwe school en...'

'Hallo. Ik heb geen rijbewijs. Dan moet ik meteen na school de bus naar huis nemen.'

'Er gaan zo veel jongens en meisjes met de schoolbus.'

Ik draai me om.

'Cameron. Werk alsjeblieft mee.'

'Goed, ik werk mee. Heeft Boer Boris koeien? Dan word ik daar wel vriendjes mee.'

Ma klapt haar laptop dicht. 'Ik weet dat het moeilijk is. Maar als we op het platteland wonen is er weinig kans dat we mensen tegenkomen die weer andere mensen kennen. En hij wordt eerder opgemerkt als hij gaat rondneuzen.'

'Ja hoor. Mij best.'

'Cameron, kijk niet zo. Toe nou. Je weet toch wat hij op Facebook heeft uitgespookt? We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn.' Ze drukt haar servetje tegen haar ogen.

'Kappen nou, ma.'

'Sorry. Het gaat vanzelf.'

Ma gaat zich opfrissen in het toilet, neemt nog vlug een beker koffie mee voor onderweg en we rijden de volgende dag in. Ik zou het liefst languit op de achterbank liggen, maar dat ligt niet meer zo lekker als toen ik klein was. Daarom ga ik maar videogames spelen. Ma zegt dat het slecht is voor mijn ogen, met al dat gehobbel, maar ik heb mijn oortjes in en doe alsof ik haar niet hoor.

Gek genoeg val ik uiteindelijk toch in slaap. Ik word wakker als de zon ondergaat. Overal zijn maisvelden en schaduwen. 'Kunnen we ergens stoppen? Ik moet plassen.'

'Hou het nog even op, we zijn er bijna.'

Wat? We gaan toch zeker niet híér wonen?

Na nog eens tien minuten rijden door leeg platteland komen we langs een groot schoolgebouw en een voetbalveld. Een paar honderd meter verderop parkeert ma

bij een oud motel. De buitenkant is betimmerd met brede witte planken, ernaast staat een klein nachtcafé en in het raam van het kantoortje flitst een rood bordje met 'kamers te huur'.

Verderop zien we over een rivierravijn een oude ijzeren brug die het platteland met de stad verbindt en in de berm staat een bord met de tekst: WELKOM IN WOLF HOLLOW.

We krijgen een goedkope kamer, met oud en versleten beige meubilair, twee bedden, een telefoon, een tv en een koffiezetapparaat.

Ma belt opa en oma op haar mobiel om te zeggen dat het goed met ons gaat. We gebruiken nooit een moteltelefoon, geen enkel toestel dat niet van ons is trouwens. Dat is een regel: 'Als het je vader lukt de lijn van opa en oma af te luisteren, kan hij ons via het nummer van het motel opsporen.' Ma heeft onze nummers niet laten registreren, zodat ze niet in een display opkomen. Ze zegt dat het van levensbelang is dat ik mijn mobiel altijd bij me heb: 'Je moet meteen om hulp kunnen vragen als je vader komt opdagen en je aanvalt.'

'Het gaat dus allemaal goed,' zegt ma tegen haar ouders. 'We zitten in een goed motel en ik heb al een optie op een fijn huis. We gaan morgen met de makelaar kijken.' Ze heeft oma op luidspreker staan.

'O, mooi,' zegt oma. 'En hoe is het met Cameron?'

Ik kijk op van mijn spel. 'Met Cameron is ook alles goed. Het kon niet beter.'

Ma schudt verwijtend haar hoofd. Ze zegt dat we altijd opgewekt moeten klinken als we met opa en oma praten, omdat ze zich anders ongerust maken. Nou, als ik opa en oma was, zou ik me ongerust het een en ander afvragen, zoals: waarom doen ze zo blij als ze voor een maniak op de vlucht zijn?

'Serieus, oma, ik ben nog nooit in zo'n prachtige streek geweest,' zeg ik op een toon van *tof man, gewoon te mooi om waar te zijn*. 'Kom zelf kijken. Dat lijkt me leuk.'

'Met Kerstmis misschien?' oppert opa. Ja hoor. Geloof je het zelf?

'Eerst maar eens zien hoe het in de herfst gaat,' antwoordt ma.

Zelfs als we skypen geven die gesprekjes me een eenzaam gevoel, want wat we tegen elkaar zeggen is compleet nep. Het zijn allemaal leugens, zodat we kunnen doen alsof we ons heel anders voelen dan we ons echt voelen. Ik bedoel, het is duidelijk dat wij opa en oma niet ongerust willen maken en zij ons niet willen laten merken dat ze ongerust zijn. Maar omdat we niet eerlijk zijn, worden we allemaal veel ongeruster. Wie weet nog wat waar is als alles geheim moet blijven? Wij niet.

De grootouders die ik me herinner waren echte mensen. Nu praat ik met een versie die van bordkarton is gemaakt. Hoe meer ik tegen de kartonnen poppen praat, hoe minder ik me de echte opa en oma herinner.

'We bellen zondag weer,' zegt ma.

Over en sluiten.